

БАРАНОВ Анатолій Іванович – старший черговий електрик електричного цеху Чорнобильської АЕС орденом "За мужність" III ступеня (Указ Президента України №1156/2008 від 12 грудня 2008 року).

Біографічна довідка. Баранов Анатолій Іванович народився 13 червня 1953 року у селі Н.Маячка Цюрупінського району Херсонської області. Трудову діяльність на Чорнобильській АЕС розпочав у червні 1978 року. Працював черговим електриком, майстром з ремонту акумуляторних батарей, старшим черговим електриком електричного цеху. В 1982 році заочно закінчив Київський політехнічний інститут за фахом інженер-електрик. В ніч на 26 квітня 1986 року Баранов А.І. виконував свої службові обов'язки у складі 5 зміни електричного цеху. Він зумів перевести турбогенератори третього та четвертого енергоблоків з водороду на азот, що дало змогу відвернути вибух та пожежу в машинному залі. Ціною власного життя Анатолій Іванович разом з товаришами локалізували аварійну ситуацію на електроприладах, не дали пожежі перекинутися на інші блоки станції.

Помер 20 травня 1986 року від променевої хвороби.

ВАЩУК Микола Васильович – командир відділення 6-ї самостійної воєнізованої пожежної частини по охороні міста Прип'яті, Київська область званням Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (Указ Президента України № 328/2006 від 21 квітня 2006 року)

Біографічна довідка. Ващук Микола Васильович народився 5 травня 1959 року в селі Велика Хайча Овруцького району Житомирської області. В органах внутрішніх справ з 1982р., сержант внутрішньої служби, командир відділення СВПЧ-6 з охорони м. Прип'ять. Прибувши на місце аварії 26 квітня в 1 годину 35 хвилин, правильно оцінив обстановку і організував особовий склад для виконання бойових завдань. Встановивши автодрабину між 3-м і 4-м енергоблоками, особовий склад його відділення проклав робочу рукавну лінію на покриття машинного залу. Працюючи зі стовбуром на великій висоті, при високій температурі та сильній задимленості, особистим прикладом надихнув відділення на сміливі та рішучі дії.

Помер 14 травня 1986 року від променевої хвороби..

КІБЕНОК Віктор Миколайович – начальник караулу 6-ї самостійної воєнізованої пожежної частини по охороні міста Прип'яті, Київська область званням Герой Радянського Союзу з удостоєнням ордена Леніна (Указ Президії Верховної Ради СРСР від 25 вересня 1986 року)

Біографічна довідка. Кібенюк Віктор Миколайович народився 17 лютого 1963 року в селищі Іванків Сірогоського району Херсонської області. У 1984 році закінчив Черкаське пожежно-технічне училище. В органах внутрішніх справ з 1980 р. Працював пожежником ВПЧ-2 з охорони Чорнобильської АЕС. Після закінчення училища був призначений начальником варты СВПЧ-6 з охрани м.Прип'яті, лейтенант внутрішньої служби. Прибув на місце аварії через 12 хвилин після вибуху, в 1 час 35 хвилин. На чолі ланки газодимозахисної служби провів розвідку в приміщеннях реакторного відділення. Особистим прикладом, мужніми діями надихав підлеглих на виконання бойових завдань, сміливо і рішуче вів боротьбу з вогнем.

Помер 14 травня 1986 року від променевої хвороби.

ЛЕЛЕЧЕНКО Олександр Григорович – заступник начальника електричного цеху Чорнобильської АЕС, Київська область, орденом Леніна (СРСР) званням Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (Указ Президента України № 328/2006 від 21 квітня 2006 року) відзнакою президента України - Хрест "За мужність" (Указ Президента України №298/96 від 26 квітня 1996 року).

Біографічна довідка. Лелеченко Олександр Григорович народився 26 липня 1938 року у селі Новоріхівка Лубенського району Полтавської області. В 1966 році закінчив електроенергетичний факультет Київського політехнічного інституту. На Чорнобильську АЕС прийшов 31 березня 1975 року на посаду начальника зміни електричного цеху. До цього часу працював старшим майстром Запорізької ГРЕС. З 1979 року був призначений заступником начальника електричного цеху з експлуатації. В перші години аварії Олександра Григоровича було викликано на станцію. Одноособово прийняв заходи по відключенню віднезміщуючого обладнання електролізної станції четвертого енергоблоку. Організував забезпечення електропостачання обладнання систем безпеки і систем пожежогасіння. Ужив заходи до обстеження електрообладнання аварійного блоку і запобігнення розповсюдження аварії на неушкоджені енергоблоки.

Помер 07 травня 1986 року від променевої хвороби.

ЛОПАТЮК Віктор Іванович – черговий електромонтер електричного цеху Чорнобильської АЕС, орденом Леніна (СРСР) відзнакою президента України - Хрест "За мужність" (Указ Президента України №298/96 від 26 квітня 1996 року)

Біографічна довідка. Лопатюк Віктор Іванович народився 22 серпня 1960 року у селі Лільов Чорнобильського району Київської області. У 1983 році закінчив Київський політехнічний інститут. Трудову діяльність на Чорнобильській АЕС розпочав з червня 1983 року електромонтером електричного цеху. В ніч аварії працював старшим черговим електромонтером на четвертому блоці 5 зміни. В екстремальних обставинах зробив все можливе для локалізації аварійної ситуації на електрообладнанні. Чесно і до кінця виконав свій обов'язок ціною власного життя.

Помер 12 травня 1986 року від променевої хвороби.

НОВИК Олександр Васильович – машиніст-обхідник турбінного обладнання турбінного цеху Чорнобильської АЕС, орденом "За мужність" III ступеня (Указ Президента України №1156/2008 від 12 грудня 2008 року)

Біографічна довідка. Новик Олександр Васильович народився 11 серпня 1961 року у селі Городище Дубровицького району Рівненської області. У 1980 році закінчив Київський енергетичний технікум. Трудову діяльність на Чорнобильській АЕС розпочав 1 серпня 1980 року, після служби у збройних силах повернувся на ЧАЕС у 1985 році черговим слюсарем турбінного цеху. З лютого працював на посаді машиніста-обхідника турбінного обладнання 4 групи турбінного цеху. В рокову ніч на 26 квітня 1986 року разом з товаришами-турбіністами, не шкодуючи свого життя, гасили вогнища пожеж у машинному залі, не даючи вогню розповсюдитися.

Помер 26 липня 1986 року від променевої хвороби.

ПРАВИК Володимир Павлович – начальник караулу 2-ї воєнізованої пожежної частини по охороні Чорнобильської АЕС, званням Герой Радянського Союзу з удостоєнням ордена Леніна (СРСР)
(Указ Президії Верховної Ради СРСР від 25 вересня 1986 року)

Біографічна довідка. Правик Володимир Павлович народився 13 червня 1962 року в місті Чорнобилі Київської області. Після закінчення школи в 1979 році навчався у Черкаському пожежно-технічному училищі МВС СРСР, з якого був випущений в 1982 році в званні лейтенанта внутрішньої служби. Служив начальником варту 2-ї воєнізованої пожежної частини Управління внутрішніх справ Київського облвиконкому (охорона Чорнобильської АЕС). Разом з іншими пожежними (В. Ігнатенко, В. Кибенком, Л. Телятниковим та ін.) брав участь у гасінні пожежі в перші години після аварії на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986 року. Під час гасіння отримав високу дозу опромінення, помер 11 травня 1986 року від променевої хвороби.

ТИТЕНОК Микола Іванович - пожежник 6-ї самостійної воєнізованої пожежної частини по охороні міста Прип'яті, Київська область, званням Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (Указ Президента України № 328/2006 від 21 квітня 2006 року) відзнакою президента України - Хрест "За мужність" (Указ Президента України №316/96 від 8 травня 1996 року).

Біографічна довідка. Народився 5 грудня 1962 року в селищі Миколаївка Поліського району Київської області. Після середньої школи в 1980 році відразу ж вступив у Кронштатську мореплавну школу №42, а після її закінчення з червня 1981 по жовтень 1984 року служив у Військово-морському флоті мотористом першого класу. За час служби зарекомендував себе працьовитим, дисциплінованим. В органах внутрішніх справ з 1984 року. Працював пожежником 6-ї самостійної воєнізованої пожежної частини (СВПЧ-6) з охорони міста Прип'ять. Сумлінно ставився до виконання службових обов'язків і громадських доручень. Виявляв ініціативу і кмітливість. 26 квітня 1986 року о 1 годині 35 хвилин, прибувши на місце аварії після вибуху четвертого реактора Чорнобильської АЕС у складі чергового караулу, старшина М.І. Титенок приступив до гасіння пожежі. Незважаючи на небезпеку радіоактивного зараження, важкі умови, діяв сміливо й самовіддано, виявляючи при цьому професійну майстерність і відвагу. Поки вистачало фізичних сил, М.І. Титенок був на посту. Внаслідок тривалого впливу високого рівня радіаційного опромінення, теплового виділення і задимлення вибув з бойових рядів і був госпіталізований. Лікувався, однак доза опромінення була надто високою. Помер 16 травня 1986 року.

ТОПТУНОВ Леонід Федорович – старший інженер управління реактором реакторного цеху Чорнобильської АЕС, орденом "За мужність" III ступеня (Указ Президента України №1156/2008 від 12 грудня 2008 року) (Указ Президента України №346/96а

Біографічна довідка. Топтунов Леонід Федорович народився 16 серпня 1960 року у селі Миколаївка Буринського району Сумської області. В 1983 році закінчив інженерно-фізичний інститут за фахом атомні електростанції та установки. Трудову діяльність на Чорнобильській АЕС розпочав 31 березня 1983 року молодим спеціалістом після закінчення інституту. Працював інженером управління блоком та старшим інженером управління реактором реакторного цеху. В трагічну ніч 26 квітня 1986 року працював на блочному щиті управління 4-го енергоблоку. В перші години аварії самовіддано та безстрашно виконував роботи з локалізації аварії.

Помер 14 травня 1986 року від променевої хвороби.

ХОДЕМЧУК Валерій Ілліч – старший оператор головного циркуляційного насосу 4-го енергоблоку реакторного цеху Чорнобильської АЕС орденом "За мужність" III ступеня (Указ Президента України №1156/2008 від 12 грудня 2008 року)

Біографічна довідка. Ходемчук Валерій Ілліч народився 24 березня 1951 року у селі Крапивня Іванківського району Київської області. На Чорнобильській АЕС розпочав свою трудову діяльність 4 вересня 1973 року. Працював машиністом котлів, старшим машиністом котлів цеху теплових та підземних комунікацій, оператором 6 групи, старшим оператором 7 групи головного циркуляційного насосу 4-го енергоблоку реакторного цеху.

В ніч на 26 квітня 1986 року Валерій Іванович став найпершим, у кого зупинилося серце в мить страшного вибуху. Четвертий блок назавжди став для нього і могилою, і пам'яттю.

ШАПОВАЛОВ **Анатолій Іванович** – старший черговий електромонтер електричного цеху Чорнобильської АЕС орденом "За мужність" III ступеня (Указ Президента України №1156/2008 від 12 грудня 2008 року) орденом "Дружби народів" (СРСР)

Біографічна довідка. Шаповалов Анатолій Іванович народився 6 квітня 1940 року у місті Кіровограді. Трудову діяльність на Чорнобильській АЕС розпочав 5 квітня 1978 року. Працював електромонтером релейного захисту та автоматики, у лютому 1986 року був переведений старшим черговим електромонтером електричного цеху. В ніч на 26 квітня 1986 року виконував свої службові обов'язки у складі 5 зміни електричного цеху. Ціною власного життя разом з товаришами локалізували аварійну ситуацію на електроприладах станції, не дали пожежі перекинутися на інші блоки станції.

Помер 19 травня 1986 року від променевої хвороби.

.

ШАШЕНОК Володимир Миколайович - інженер з налагодження підприємства " орденом "Знак Почета" (СРСР) орденом "За мужність" III ступеня (Указ Президента України №1156/2008 від 12 грудня 2008 року)

Біографічна довідка. Народився 21 квітня 1951 року у селі Щуча Гребля Бахмацького району Чернігівської області. В 1970 році закінчив Конотопський індустріальний технікум. Трудову діяльність на Чорнобильській АЕС розпочав у серпні 1980 року. Працював налагоджувальником контрольно-вимірювальних приладів та автоматики 5, 6 розрядів цеху налагоджування та випробувань. На Чорнобильську АЕС Шашенок В.М. був направлений для участі у випробуваннях на четвертому енергоблоці. В ніч на 26 квітня 1986 року знаходився у приміщенні деаераторної етажерки, де здійснював контроль параметрів систем та устаткування енергоблока. В результаті руйнування будівельних конструкцій під час вибуху він отримав чисельні поранення та опіки, від яких помер.

За даними Чернівецької ОВА, на території нашого краю проживає більше тисячі учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.